

Patakparton

Ülök a parton, kezemben a lant

Fent a hold, a patak alatt

A tükörsima vizet a szellő fújdogálni kezdi,

Az alváshoz a kedvem nem akar eljőni.

Élvezni a sötétkék éjszakát,

Még egy kicsit hallani a város zaját,

Ha egy adag ételt is hoztam volna,

Korgó gyomrom a táj ellen nem fordulna.

Ó, jaj! Ha festeni én tudnék!

Bárcsak száz meg száz évet itt tölthetnék!

De sajnos telik a perc, múlik a pillanat,

Kel fel a nap, a mából holnap lett,

a vasárnapból hétköznap...

Winkler Dominik

7.c